

DAMIR ZLATAR FREY O OVOGODIŠNJEM IZDANJU FESTIVALA ZLATNI LAV

Svake godine donosimo nešto posebno i aktualno

Razotkrivanja su zapravo putovanje u srž problema u čovjeku samom. Ta stanja nas čine nemirnima i nesretnima i samim time živimo u strahu kojeg prenosimo jedni na druge

RAZGOVARALA Tea GRGIĆ

Sčelnim čovjekom umaškog Zlatnog lava razgovarali smo o ovome festivalu koji počinje večeras u Umagu.

- Što Vas je ponukalo na odabir ovogodišnje teme "Razotkrivanja"?

- Ponukalo me to što živimo u vremenu velikih nemira i da čovjek ne može pogledati ni na jednu stranu života, a da ne doživi stres. Dodeš u situaciju da ne želiš otvoriti novine niti upaliti televiziju jer je sve puno loših vijesti koje utječu na nas. U stvaranju repertoara ovog festivala stvorio sam jednu festivalsku priču sa naslovom "Razotkrivanja". Razotkrivanja su zapravo putovanje u srž problema u čovjeku samom. Ta stanja nas čine nemirnima i nesretnima i samim time živimo u strahu kojeg prenosimo jedni na druge. Taj strah se događa zbog neiskomuniciranog i neočišćenog, duboko skrivenog problema. Niz od sedam drama koje će biti predstavljene su jedna teška bol koju ovaj festival razotkriva.

- Je li je teško održavati kvalitetu predstava obzirom da vas zadana tema na neki način limitira u odabiru?

- Mi nastojimo da priča bude uvijek aktualna i da se tiče trenutka u kojem živimo. Primjećujem da neki teatri nikada ne bi došli na festival kada se ne bi bavili temama koje zanima Zlatni lav, jer svake godine donosi nešto posebno i aktualno.

Publika traži uvijek više

- U kojoj mjeri se na Zlatnom lavu razlikuju nagrade publike i Grand prix stručnog žirija. Kakve predstave voli publika, a čime se pri ocjenjivanju vodi stručni žiri?

- Teško mogu odgovoriti na ovo pitanje iz razloga što se pogledi publike mijenjaju. Publika odrasta, mislim da je iz godine u godinu sve stroža. Primjećujemo da predstave komercijalnog kazališta kod umaške publike ne prolaze baš najbolje. Mislim da je publika s vremenom naučila propitivati i tražiti od kazališta i od kazališnih projekata uvijek više. Nekada se to po-

Damir Zlatar Frey

dudara sa žirijem, nekada ne. To je sve jedan eter u kojem se isprepliću različite energije i misli, isto kao i život. Ovdje nema pravila.

- Razlikuje li se ovogodišnji Zlatni lav od prijašnjih ili će to biti samo kontinuitet u jednom nizu?

- Ove godine neće biti pompozno otvaranja i zatvaranja. To su bile velike priredbe koje su digle grad na noge. Ta blještavila koja su pratila otvaranje i zatvaranje, sele se na scenu. Publika je to prepoznala. Danas, dan prije otvaranja festivala, možemo razgovarati o uglavnom rasprodanim predstavama.

- Zbog čega su dosadašnji "Okrugli stolovi" na terasama umaških kafea postali "TEATRALIJE" - radijski magazin o predstavama izravno iz studija Eurostar. Jeste li na taj način željeli doprijeti do što većeg broja slušatelja i ljubitelja umjetnosti?

- Ove godine ćemo isprobati tvrdnju da je medij nešto najvažnije u trenutku u kojem živimo, zato smo sve preselili u radijski studio. Sada ćemo imati uključen veliki broj ljudi koji su slušatelji tog radija. Ova godina je pokušaj isprobavanja medija i vidjet ćemo kakvi će biti rezultati. Zlatni lav je ostao vjeran svojoj ideji, interakciji triju segmenta koji međusobno mijenjaju, razgledavaju teme kazališta.

- Kao umjetnički direktor festivala Vi na neki način edu-

cirate publiku. Uspijevate li u tome i u kojoj mjeri?

- Dok nas sve skupa nije zahvatila strašna kriza, Zlatni lav je izvodio i po 30 predstava, koje su bile u duplom terminu u večernjim satima. Svaki dan u podne događao se Mali zlatni lav za najmlade. Mnoga tadašnja djeca, danas su naši posjetitelji. Sve je to povezano i upravo zato se događa to, da žiri glasa kao i publika, to su rezultati tih prvih deset godina ulaganja u mlade.

- Ovo je komorni teatar i samim time limitirani ste brojem posjetitelja na predstavama. Mislite li da bi to mogao biti problem u budućnosti i trebaju li za održavanje samog festivala još poneki sponzori?

- Bilo bi logično da Zlatni lav preraste u jedan veliki, internacionalni festival, da se opremi dvorana u Umagu koja može primiti takve predstave na svoju scenu. Imam puno povjerenje u komorno kazalište, ono je malo i intimno, a uvijek nešto malo i intimno preraste u veliko. No, veliko ne može rasti kada sve drugo u društvu stagnira i pada. Pravo kazalište slijedi društvenu klimu, slika društvenu poziciju u kojoj živimo. Prisjetimo se vremena kada je paralelni program bio susret uličnih kazališta za vrijeme Zlatnog lava, ali s propadanjem u financijsku rupu, segment po segment tog festivala je odumirao, jer nije bilo nikoga tko bi to financijski

pratio. U Umagu je u zadnjih godina vidljiv rast u ulaganje u estradne priredbe, one ne rafiniraju publiku, one okupljaju ono što je nadohvat ruke. Žao mi je što je vladajućima pobjeglo to ulaganje u kulturno-umjetnički segment u gradu. Ovaj festival nije samo poseban Istri, nego i šire.

Šesnaest godina povjerenja

- Budući da festival predstavlja bogaćenje kulturne i kazališne tradicije Republike Hrvatske, je li Vam je teško danas naći pokrovitelje i sponzore koji će za umjetnost imati sluha?

- To je jako teško. Kada god nas zahvati financijska kriza, ona uvijek prati neke druge vrste krize. Ako se društvo ne odupre toj krizi, nastanu prazne rupe u sjećanju, kao da nisi postajao. Razumijem da se ulaže u manifestacije sportskog karaktera, ali ne razumijem da zbog toga mora kultura biti prva na udaru. Sve što znamo o sebi i onome što je bilo prije nas, čitamo iz kulturne ostavštine. Danas možemo govoriti o prvom pismu u Istri, ali tko je tada bacio loptu, koliko puta, zaista je nevažno. Danas smo svjedoci onoga što gledamo na stadionu, agresiju. Ja sam za svaku stvar koja bi trebala povezati ljude, ali ova sportska slika koju gledamo, prenosi se na ulice, a iz ulica u domove. Te silne agresije, za njih svako društvo ima novca, umjesto da bi radili koncerte kao što je to bilo na Svjetskom danu glazbe u Zagrebu, koji se održavao po parkovima i drugim atraktivnim lokacijama, u takve događaje nitko ne želi ulagati.

- Recite nam nešto o ovogodišnjem stručnom žiriju.

- Ovogodišnji žiri vodi teatrologinja i dramaturginja Vesna Đikanović, uz nju su i akademski slikarica Slavica Marin te prevoditelj Dimitrij Sušanji. Ove godine s tri različita aspekta žiri ulazi u predstave.

- Jeste li zadovoljni umaškom publikom i biste li joj što poručili?

- Jako sam zadovoljan, da nema te ljubavi i povjerenja, mislim da bismo već davno odustali. Mogu je samo pohvaliti na 16 godina povjerenja i silne podrške. Umaška publika zna napuniti predstave da ljudi sjede na podu, jedan do drugog, jedan na drugom, da je nemoguće ući u teatar na nekim predstavama. To je izrazita potreba za kulturom, za ovakvom kulturom i ovakvim projektima. Što se publike tiče, Zlatni lav ima zlatnu budućnost.